

Бобенко Андрій Михайлович

Біографія

БОБЕНКО (БІБИК) Андрій Михайлович (1854-1920) Народився 12 серпня 1854 року в с. Добренька Костянтиноградського повіту Полтавської губернії в сім'ї селянина-бідняка. Шести років Андрій залишився без матері. В хату прийшла зла мачуха. У вірші "Було" поет згадує тяжке дитинство:

*Раз я малим колись тікав,
Побила мачуха сердита.
По полю мокрому блукав
І від дощу ховався в житі.*

З десяти років Андрій пішов заробляти на хліб. Батько віддав його за 20 крб. на 4 роки працювати наймитом у крамаря. В згаданому вже вірші поет писав:

*Я виріс в наймах,
Мов не знав
Ніколи батьківського дому,
І даром хліба не давав
І ніхто ніде мені малому.*

В 17 років Андрій потрапив на пароплав у Херсоні, звідси до Одеси. Працював кочегаром на океанських пароплавах, і там, далеко від рідних берегів, став писати вірші українською мовою. Капітан пароплава Л. І. Гаврилов помітив обдарованого юнака і познайомив його з діячами культури Одеси. Вони допомогли Андрію Михайловичу влаштуватися на роботу в залізничне депо, одержати освіту.

Склавши іспит на звання вчителя, Бобенко працював педагогом. Друкуватися почав у 1883 році в альманасі М. Старицького "Рада". Згодом його твори з'явилися в журналі "Зоря" й петербурзькому соціал-демократичному виданні "Вільна Україна". Як поет, формувався під впливом Т. Г. Шевченка Бобенко — один з перших поетів-робітників. Відомі його твори: "Бурлака", "Марні сльози", "Лірник", "Багата кутя".

В листопаді 1919 року, незадовго до смерті, Андрій Михайлович написав заповіт, у якому є такі рядки:

*Здається, скоро я покину
Все, що любив, для чого жив,
Сім 'ю, народ свій, Україну,
Все, чим на світі дорожив.
А вам, брати мої і діти,
Даю маленький заповіт:*

*Шукайте всюди правди
світу,
Бо в світі правда,
в правді світ.*

У 1920 році Андрій Михайлович помер.